

GÜÇLÜ OLMAK İÇİN SEÇİLECEK YOL VE ÖLÇÜLER

**İNSAN YÜCELİĞİNİ
GERÇEKLEŞTİRME DERNEĞİ**

www.iygder.com

2010

**“Kişilik Eğitimi Ciddiye Alıp;
Kendisini Yetiştirmek Çabasına
Düşmeyen En Zavallı
Kimsedir.”**

**İnsan Yüceliğini
Gerçekleştirme Derneği
Kişilik Gelişim Yayınıdır.**

EY YÜCE İNSAN

Neden böyle mutsuzsun?

Neden çalışmıyorsun? Neden yarışmıyorsun? O insan da sen değil misin? Hadi sen de kalk artık. Sen de hür ol, güçlü ol. Neden güçlenmiyorsun? Niçin fırlamıyorsun?

Unutma ki; sen şerefli insansın.

İnsanın bir yaratılışı vardır, o da doğaldır. İnsan ona uygun yaşamak zorundadır.

İnsan, kendi ömrünün manasını ancak yaratılış hedefini gaye edinmekle bulur.

İnsanın tabii hedefi de şereftir. İnsan dünyaya şerefi ile gelmiştir. Şerefini gerçekleştirip sonra ölmesi şarttır. Şerefe ulaşım da fikir ve eğitim birliği ile olur.

“Kişilik Eğitimi; insanın kendi ikiliği içindeki birliğine ulaşmak ve kendinde kendini barış içinde yönetmek sanatıdır.”

“İnsana yakışan kötüyü unutmak, güzeli yaşatmaktır.”

**HEDEF;
İNSANLIK ŞEREFİNE
ULAŞMAKTIR**

Şerefli Kişi;

**Güvenle yaşayıp, güvenle yaşatan;
bir direnç, kıvanç ve barış kaynağıdır.**

**Kişinin bütün ömrü, güven üstüne
kurulmuş bir saraydır.**

**En basit bir kimsenin bile güvenini
sarsan kişi, insanlığının dörtte üçünü
kaybetmiştir.**

İnsan demek şeref demektir.

**İnsan şerefiyle iftihar eder. Kendisinin,
ailesinin ve milletinin şerefi ile yüceliği ile
övünç duyar.**

**İnsan, hayvanlar gibi sadece karnını
doyurmak için yaşayan ve yalnız kendi-
sinden sorumlu bir varlık değildir.**

İnsan, kendi sorumluluğundan başka, aile sorumluluğu da taşıyan, hatta tüm toplumun da sorumlusu olan şerefli bir varlıktır.

İnsan demek şeref demektir. İmzasız senet, senet olarak kabul edilmediği gibi, şeref ifade etmeyen insan da insan sayılmaz.

İnsan şeref ifade etmedikçe kendisiyle gurur duyamaz, kimse de onunla iftihar edemez. Şeref varsa, insan da vardır. Şeref yoksa, insan da yoktur, ölü demektir. İnsan olan da şeref herşeyiyle bir bütündür. Şeref bütünlüğünün bir noktasına en ufak bir toz konsa, insan hemen ölüm tehlikesine düşer. Şerefini her şeyden üstün tutmayan insana inanılmaz, güvenilmez. İnanırlılığını, güvenilirliğini kaybeden kişi de hareketli ölüdür.

Varlığını şerefi ile ispat edemeyen yok

olarak yaşar. Böyle bir halde, insan zengin olsa ne olur, bilgin olsa ne olur? Hiçtir hiç...

İnsanın telaşı şeref için değil de başka bir şey için ise; onu insan yerine koymaktan daha büyük bir hata düşünülemez.

İnsanları tanımada ölçü, bu temeldir. İnsan şerefine göre insandır. İnsan, şerefi kadar var olan, şerefsizliğiyle yok olan bir varlıktır.

İnsanı ispat edecek olan şeref denen bu büyük değeri gerçekleştirmek ve korumak için de güç lazımdır.

GÜÇLÜ İNSAN OLMANIN İLKELERİ

Ey yüce insan!

1. Unutma...(Yetkili Sahip İnsansın)
2. Oku, okut... Döne döne oku...
3. Sözleri kendine konuş, kendine dinle.
4. Tespitsiz hiçbir şeye inanma. **Kulağından yönetilme.**

5. Sen yaparsan olur. Sen yapmadan hiçbir şey olmaz. Onun için, hiç kimse-den, hiçbir sahada, hiçbir şey bekleme.

6. Anlamadığını anlayıncaya kadar sor. Öğrenmeye üşenme, yüz defa olsun sor. Çekinme, ilgilendiğin konuyu mutlaka kesinliğe ve gerçeğe bağla. **Ezbere yaşama.**

7. Kusur gözlüklerini kır. Beğenimsizlik yapma. Gördüğün kusur ve eksiklikleri, şikâyet ettiğin hususları önce kendinde düzelt.

8. Ayıpları örtücü ol. Başkalarının ayıp ve kusurlarıyla meşgul olma.

9. Sevgi bozucu, kin ve nefret uyan-dırıcı, ümit kırıcı, güven sarsıcı, moral bozucu, insanları birbirinden soğutu-cu, karamsar konuşma yapma.

10. Hırsın güven kazanmak olsun. Ha-yatın her yönünde güven kazanmak için yarış. Daima güvenilen, emin insan ol.

11. Anını yaşa. Zihnini, kendi işlerin-den başka lüzumsuz şeylerle meşgul et-me.

12. Fikri çalışmadan elde ettiğin fay-daları ve gelişmeleri tek tek tespit et. De-ğerini gör, kıymetini bil. Kendi takdirinle kendini doldur.

13. İyi, güzel ve doğru olan davranış-ları ve işleri hiç kimse yapmasa da sen kendin yap. Çünkü; huzurunu sen duyaca-sın.

14. Cidden eğitime girmiş isen; bu yolda ilerlerken karşına içten ve dıştan bir sürü terslikler, aksilikler, engeller çıkabilir. Bunların sebebini dışta değil, başkalarında değil, KENDİNDE, kendi sahipliğini, kendi insanlığını yaşayamadığında ara ve bu temel ilkeyi bir an olsun UNUTMA... Daima:

**Takdir işin,
Şükür aşın,
Ciddiyet Meş'alen
Olsun**

**“Kişi olup řahsiyeti bulmayan,
İnsanlığın devranını sürmeyen,
Dik boyunla alnı açık gezmeyen,
Şekliyle ha insan olmuş,
Ha da olmamış.”**

**“Kişilik eğitimini ciddiye alıp;
Kendisini yetiştirmek çabasına
Düşmeyen en zavallı kimsedir.”**

GÜNLÜK YAŞAYIŞIMIZDA UYGULAYACAĞIMIZ PRATİK GEREKLER

1. Aleyhtarlık, dedikodu, kusur görmek, ayıp aramak ve muhatabı küçük görmek yasaktır.

2. Sözünde durmamak, vaadini yerine getirmemek, randevusuna sahip olmamak, kararlarını bozmak yasaktır.

3. İşini sağlam yapmamak, ciddiyetle tutmamak, bugünün işini yarına bırakmak, üzerine alıp başladığı işi mutlaka sonuçlandırmamak, emanetleri titizlikle korumamak yasaktır.

4. Bütçe yapmamak, kumbara ve fon tutmamak, borçlanmak, israf, gelişi güzel harcamalarda bulunmak, eline sahip olmamak yasaktır.

5. En yakınlarına (eş, arkadaş vs gibi) en çok ciddiyet gösterip değer vermek şarttır.

6. Büyüklere her yerde yer vermek, yaşça küçükte olsa ehline sormak, sohbeti kesmeden dinlemek, büyüklere bey, hanım, abla, ağabey diye hitap etmek, her sahada adab-ı muaşeret kaidelerine uygunu olmak şarttır.

7. Arkadaşlarımızın arkadaşlarına ve misafirlerine, arkadaşlarımıza gösterdiğimiz alaka ve ciddiyeti göstermek şarttır.

8. Arkadaşların özel işlerine (Aile durumu, çocuk eğitimi ve yetiştirimi, iş ve kazanç durumu, diğer ahbab ve arkadaşlarıyla olan ilgisi vs.) kesinlikle karışılmaz.

9. Arkadaşların her yönünü tanımak ve onlara karşı ciddiyetle davranmak (Aile durumu, çocukları, sevdiği yemekler, gömlek ve ayakkabı numaraları, sevdiği renkler, hoşuna giden ve gitmeyen hususlar vs.) şarttır.

10. Ahbaplık gereklerine gösterilen

ciddiyet ve ehemmiyet (Alakası, ikramı, hediyeleşmesi, yardımlaşması, ziyaretleşmesi, haberleşmesi, hasta ziyareti vs.) gün geçtikçe artan bir seyirde gerçekleşmelidir.

11. Anne, baba, eş ve çocuklarla olan ilişkinin çok iyi olması ve düzenli münasebet kurulması, eşlerin birbirine bey veya hanım diye hitap etmesi, ailede sevgi ve saygının hâkim olması şarttır.

12. Düzenli ve temiz kıyafet sahibi olmak şarttır. (Her gün traş olunacak, gömlek, pantolon, ayakkabı ve elbiseler temiz olacak)

13. Oturmasını kalkmasını bilmek, terbiye, edep ve hayâ inceliğinden ayrılmamak, insanlara karşı daima saygılı olmak ve güzel muamelelerde bulunmak, sofrada adabına uymak (Büyüklerden önce yemeğe başlamamak, misafirden önce

sofradan kalkmamak, yemekten evvel ve sonra el yıkamak, yemekten sonra dua okumak, yemek sofrasını birlikte kaldırmak vs.) şarttır.

14. Evlerimizi, iş yerlerimizi her zaman bakımlı, düzenli ve temiz tutmak şarttır.

15. Bulunduğu yeri düzeltmeden olduğu gibi bırakıp gitmek, sağı solu dağınık bırakmak, bugünün işlerini ve bulaşıklarını yarına bırakmak en ayıp şeydir.

16. Kutsal gereklere ciddi eğilim, ilmi-halin iyi öğrenilmesi, abdestsiz gezilmesi, ibadetlerin eksiksiz ve muntazam yapılması şarttır.

17. İş yeri ziyaretlerinde on dakikadan fazla oturulmaması şarttır.

18. Günlük ve haftalık işler için not tutmak şarttır.

19. Her şey değerlendirilmelidir. Eski-

ler atılmamalı, en ufak bir şey bile israf edilmemelidir. (Ekmek, yemek, eski elbiseler, ayakkabılar, su, gaz vs.) Fazla yanan lambalar söndürülmeli, musluklar boşa akıtılmamalı. Lüzumsuz telefon edilmemelidir.

20. Evden ayrılınca nerede bulunduğumuzu veya nereye gittiğimizi mutlaka evlerimize haber vermemiz şarttır.

21. Amaç dışında boş sözlerle vakit geçirmek, şaka, laubalilik yasaktır.

22. Her gün eserlerden en az iki sayfa okunmalıdır.

23. Gücünü inkar edici, kendisini beğenmeyici düşünceler, kendisini hiçe sayıcı konuşmalar kesinlikle yasaktır.

24. Münakaşa etmek yasaktır.

25. Her gerekliyi, her yerde daima kendimiz yapıp, başkaları tarafından kendimize yapılmasını beklemeyeceğiz.

Her geleni ayağa kalkarak karşılayıp, giderken de kapıya kadar yolcu edeceğiz. Bize karşı öyle davranmazlarsa hiç meşgul olmayacağız. Biz yine ona karşı aynı şekilde davranmaya devam edeceğiz.

26. Evimize misafir gibi gideceğiz ve her sabah evimizden dua ile çıkacağız.

27. Dinleyeceğiz, maksadı anlamadan ve muhatap sözünü bitirmeden o konuda fikir beyan etmeyeceğiz. Biz o konuda bildiklerimizi söylemeyeceğiz. Kesinlikle muhatabın sözünü kesip konuşmayacağız. Cevabını bildiğimiz soruları sormayacağız.

28. Önce biz kendimizi tanıtıp, önce biz selam vereceğiz.

29. Alacaklarımızı, borçlarımızı ve bizdeki emanetleri mutlaka yazıp belgeliendireceğiz. Alışverişimizi mutlaka yazılı belgeye bağlayacak, borçlarımıza kar-

şılık mutlaka senet verecek ve bu alışkanlığı kesinlikle kazanacağız.

30. Ehliyle müşavere etmeden hiçbir iş yapmayacağız.

31. Bir hizmet veya iş yapılırken biz de mutlaka bir tarafından tutacağız. Başkaları çalışırken bir tarafta oturup seyretmek olmayacak.

32. Az yeyip, az konuşacağız.

33. Aklımıza Allah'tan (C.C) başka birisinden bir şey beklemek gelirse hemen tövbe edip dönüş yapacağız.

34. Hangi olay olursa olsun, kusuru önce kendimizde arayacağız.

35. Kendi zevkimizi, kendi arzumuzu değil arkadaşımızın, karşıımızdakiinin zevkini, arzusunu tercih edip, onu yerine getireceğiz ve önde tutacağız.

36. Ayda en az bir defa tüm aile yüklerimizi (Anne, baba, dayı, amca, ha-

la, teyze, büyükbaba, büyükanne vs.) ziyaret ederek gönüllerini alacağız veya telefonla hatırlarını soracağız. Komşularımızın hepsiyle en azından barışık olacağız.

37. Kaza anında başvurulabilecek, haber verilebilecek telefonları üzerimizde bulunduracağız.

38. Aile bütçemizi mutlaka yapacağız. Aylık giderlerimizi (mutfak, elektrik, su, yakıt, misafir, okul, kira, aidat, giyim, harçlık vb.) gerçek olarak tespit edip en geç bir yıl içinde denk bütçe yapacağız. Tasarrufa azami derecede dikkat ederek zaruri olmayan tüm harcamaları kaldıracacağız.

SOHBET ADABI

*Sohbet meclislerinde sohbeti bozmadan içinden selam verip en uygun yere oturulur.

*Sohbet meclisinde sohbeti idare eden kişi gerekirse temsilen ayağa kalkar.

*Sohbet esnasında yeni gelenin sesli selam vermesi, el sıkışması olmaz. Meclistekiler de ayağa kalkmazlar ve gelen misafirin durumuna göre en uygun olan kişi gelene yer verir.

*Sohbetten ayrılırken de sessizce sohbeti hiç bozmadan, kesmeden, kesilmesine meydan vermeden meclisten ayrılır.

*Sohbette yeni gelen misafirlerle görevli bir kişi ilgilenir.

Bu çalışma ve uygulamalardan elde ettiğimiz faydalar tek tek tespit edilip bir-

birimize gösterilecektir. Gelişmelerimiz hakkında herkes en az ayda bir defa rapor hazırlayıp kendisine sunacaktır.

Özetle; günlük yaşayışımızın hiçbir sahasında, hiç bir yönünde hayvan yaşantısına benzerlik kesinlikle olmayacaktır.

Eğitimde belirtilen ilkeler gerçekleştirilmeden başka konulara geçilmez.

Süreklilik kazanmak temel ilkedir. Gerçekleştirme prensibi, tatbikat içinde tekrar, döne döne tekrardır.

Güçlenmek için; hareketlerde en küçük gerekliyi yapmak şarttır. İnsan öğrendiklerini eyleme geçirmelidir. Az da olsa yapmaya başlamalıdır. Hiç duraklamadan yapa yapa insan gücünü geliştirir. Edimleri ihmal edip lafta kalanlar ise, pasif ve geçersiz birer gölge durumuna düşerler.

Güç; gerekli edimlerle geliştirilmezse kaybolur, yaşayış hayale dönüşür. Hayali arzular ve onun laflarıyla ömür sona erer.

EN BÜYÜK ZENGİNLİK, TAKDİR ZENGİNLİĞİDİR

Takdirkarlık, ilerlemenin, gelişmenin kapısıdır ve devamlılığı sağlar. Hayvan değerden anlamaz, değer bilmek insanlığın ifadesidir... Değeri takdir edilen en ufak şey, en büyük olmanın yolunu tutar.

Gidilen yolun, tutulan davanın değeri görülmez, ehemmiyeti kalben duyulmazsa, o nispette gide gide ciddiyet azalır, çalışma gevşer, gayret durur, durgunluk başlar. Bu ise hareketli ölüldür.

Kişi davasının, yaptıklarının önemini bilmezse ve ona yaptıklarının değeri gösterilmezse, gücünü kaybeder. O yola iti-

barı azalır. Devam kişinin takdiri ile mümkündür. Değer bilmeye ne kadar ihtiyaç olduğu meydandadır. Çünkü değeri bilinmeyen yola ve çalışmaya itibar edilmez. Bütün yıkımlar ve kayıplar değer bilmekten, bütün kazanımlarda değer bilmekten olmaktadır.

Değer bilmezlik en yıkıcı olumdur. Değer bilmeyen; hem kendisinin hem de etrafındaki insanların heyecanını öldürür. Bu halin içinde ilerlemek, bir hayaldir. Onun için bizler hem kendi içinde bulunduğumuz değerleri görmeli, hem de etrafımızdaki insanlara göstermeliyiz.

Eğer ilerlemek, güçlenmek ve istediklerimizi yapacak güce ulaşmak istiyorsak değer yargımızı işleterek, takdirkar, olmak zorundayız.

Dünyadaki bütün kötü ve zararlı olumları terazinin bir kefesine, takdirsizliği de

diğer kefesine koyarsak, takdirsizlik ağır basar. Takdiri olmayan insan acizliğe düşer, güçsüz kalır.

Bir insanın takdir gözünü açacak en büyük etken amaçlanmaktır, iddialı ve amaçlı yaşamaktır. O halde şerefimizi herşeyin üstünde tutarak yaşamaya amaçlanalım.

Ömrümüze mana, hayatımıza anlam kazandıracak en yüce hedef olan şerefimize ulaşmanın amaçlısı olalım.

***İnsanlık değeri herşeyin üzerinde-
rindedir.***

***Dünyada elde edebileceğiniz
hiç bir kazanç, hiç bir makam,
hiç bir değer küçük düşmeye ve
kendinize olan saygınızı kaybet-
meye değmez. Çünkü; insan kişi-
liği kainatın tümünden değerlidir.***

İNSANSIN;

**Yarışacaksın, güreşeceksin,
muvaffak olup övüneceksin.
Ben de onlar gibi insanım, on-
lardan daha ileride olacağım di-
yeceksin.**

YARIŞLA ÖMÜR, BAŞARIYLA TATMİN SÜRECEKSİN

İnanılan-güvenilen, bilen-bilinen, sayan-sayılan olacaksın. Maneviyat bulacak, her türlü yeterliliği elde edecek, felekle güreş tutacak, yenilirken yenecek, tatminkar ve mutlu olacaksın.

Bizim de amacımız; insan dirençli olsun, içten yeterli olsun, uyanık, bilgin olsun, kendini iyi tanınsın, tuttuğunu koparsın, ömrü iftiharla dolsun.

İstiyoruz ki; insanım diyen herkes kendi kendini alkışlasın, kendisi yine kendisini kutlasın, aklını çalıştırsın, değer yargısını işleterek iradesine hâkim olsun.

Böylece vicdan özgürlüğüne ulaşır boynu dik, alını açık, yüzü ak olarak hür ve gür yaşasın.

‘Bütün önemli şeyler basitlerin içindedir.’

Başarılar nice nice kardeş...

ÖLÇÜLER

**Uyanık olalım.
Elimize gerçek ölçüleri alalım.
Aldanmayalım...**

**“İnsana yakışan, kötüyü
unutmak, güzeli yaşatmaktır.”**

SEVGİDE ÖLÇÜ GERÇEK SEVGİNİN İSPATI

Her şey sevgi içindir. Çünkü gönül hayatı sevgidir.

İnsanın kalbi sevgi ile doludur. Ama nasıl sevgi diye sormaya ve üstünde durmaya değer.

İnsanın kalbi madde, cinsiyet, şöhret, nüfuz, mevki gibi geçici sevgilerle dolu olursa; o insan mutlaka bir gün yenilir. Belli şeyler için şerefini fedaya mecbur kalır.

Ancak, insanın kalbi insan sevgisi ile dolu olursa o insanın mahçup olacak hiç bir yanı bulunmaz. Mahçup olacak işi ancak şerefini her an takip etmeyenler yapabilir.

Gerçek seven, kendisini değil, sevdiğini düşünür. Sevdiğinin durumuna göre hareket eder. Seven, sevdiği ne yapmak istiyorsa onu anlar ve ona göre davranır. Seven, sevdiğinin ehemmiyet verdiğiğine ehemmiyet verir.

Sevmek; sevdiğinin herşeyini hesaba katmakla olur. Her insan kendisini anlayıp cidden alakadar olana muhtaçtır. İnsan kendisini anlayanı ister. Anlayış göstermeyen, sevmemiştir.

Gözü kapalı sevgi olmaz. Sevdiğinin derdi nedir? Önem verdiği nedir? Cidden onu anla, ona göre gerekeni yap. Gerisi laftır. Kimse kendisini aldatmasın.

Sevmek; hoşnutça yaşamamanın dünyası, insanlık olumunun künyesidir.

Seven, ama gerçekten seven, insanı seven mesuttur.

Seven esirger, seven korur, seven bağışlar, seven kusur görmez, seven yorulmaz, seven usanmaz, seven güzel görür.

Sevenin herşeyi candandır. Seven gönüllerde yaşar. Seven kırılmaz.

Seven sevilir, seven incelir. Seven sevdiği ile bir olur. Sevdiğinin tüm inceliklerini yansıtır.

Bilinse de bilinmese de her insanın aradığı candan sevgi ve saygıdır. Buna da ancak gerçek dost sevgisiyle ulaşılır.

Sevmek ince bir mesele olduğu gibi, takdirle gerçekleşen bir inanışın etkisidir. Bu da senin iç dünyanda dostunu tanıdığın nisbette artar.

Gerçek dost sevmekten duyduğun o muazzam manevi duyguların, hazların, zevk ve sevinçlerin değerlerini ne kadar idrak ederek fark edip kıymetle kendine sunabilirsen; o nispette sevgin gerçekleşir. Aldıklarını kıymetlendirdikçe de o sevgin artar... Artar... Artar. Artan sevgin senin alakanı artırır. Alakan arttıkça sen de alaka görürsün ve alakalar arttıkça sevgin aşka dönüşür.

O halde dosta koşup sevelim... Sevelim....

SEVELİM,

İnsan isek insanı, dost isek can olanı,

gönül bağından gül devşirip aşkı ile sunanı sevelim.

Sevelim,

Çalışmayı zevk eyleyip başarıya varanı, kardeşliği hak belleyip sinisini açanı, doğruları kucaklayıp münafıktan bucak bucak kaçanı sevelim.

Sevelim,

Sırlarını ekmeğine katık edeni, cehaleti bırakıp, aydınlığa gideni, zalimlerin üstüne şahin gibi ineni, yoksul için canı olsa vereni sevelim.

Sevelim,

Muhabetini kaynağından kana kana içeni, inançların sağlamını seçeni, kötülüğü ayırık gibi biçeni, söyleneni miskal ile ölçeni sevelim.

Sevelim,

Manayı maddeden yüce tutanı, tekamülü gürz eyleyip münafığa vuranı, haksızların karşısında kale gibi duranı, ilim Çin'de olsa arayıpta bulanı sevelim,

Sevelim,

Eli ile eteğine sahip olanı, kendi namusunu elde bulanı, dürüst yaşamının tadını alanı, fesadın yüreğine korku salanını sevelim,

Sevelim,

O bir pınar ki akar ha akar, o bir ateş ki yakar ha yakar... İnsanız varlığımız sevgi üstüne. Sevelim dostlar sevelim... Sevebileceğimiz kadar...

AHBAPLIKTA ÖLÇÜ

Arkadaşlık başka, ahbaplık daha başkadır. Ahbap ahbabın sır kuyusudur. Ahbap ahbabın derttaşdır. Ahbap ahbabın aynası, ahbap ahbabın serdarıdır.

Ahbap ahbabın herşeyidir. Ahbap ahbabın her cefasına katlanır. Ahbap ahbabın her derdini sineye çeker. Ahbap ahbabın nazını da çeker. Ahbap ahbabından usanmaz.

İnsana dünyada ahbap kadar lazım olan hiç bir şey yoktur diyebiliriz. Çünkü, ahbap insanın en büyük boşluğunu doldurur. İnsanın en büyük boşluğunu dolduran ahbabın ehemmiyeti de boşluğu dolanın takdirine göre değişir.

İki ahbabın muhabbet devamı da kıymet bilmek nispetinde gerçekleşir. Samimiyet ve ciddiyet; tarafların değer bilmelerine göre devam eder ve artar.

Değerbilirlik zayıfladıkça samimiyette zayıflar. Değerbilen ahbablar için samimiyet her gün ilerler.

Ahbaplar arasında ahbablığın dostluğa ulaşması ve gönül beraberliğinin temini için; gaye birliği, fikir birliği, zevk birliği ve iman birliğinin gerçekleşmesi ve her gün ilerlemesi şarttır.

GERÇEK AHBAP

Sözden maksat kendimizi ortaya koymak, kendimizi kabul ettirmek değilse, kısaca, tüm davranışlarımız, yararlanmaya değil, yararlandırmaya dönükse, muhatabımızı bilgimizle kandırmaya değil, uyandırmaya ve bizi takdire değil de kendi değerlerini göstermeye çalışıyor, hatta bize değil, kendini kendisine inandırmaya, dayandırmaya çabalıyorsak gerçekliyiz ve gerçek ahbapız.

İyi, güzeli, yararlıyı anlatmaktan kasıtımız, onu kurtarmak, dirençli, güçlü kılmak ise, ille de benim dediğim gibi hareket et, bana tabi ol, beni takdir et, beni sev, bana ver demek neden?

Madem bilgimizle, gücümüzle ve de yeteneğimizle muhatabımıza faydalı olmak azmindeydik, o halde onun faydalıyı, güzeli kendisinin seçmesini kendisine

bırakmamız ve ona hürriyet, ona şahsiyet vermemiz gerekmez mi?

Aslında; faydalı, güzel, iyi olan birdir.

O; iyiyi, güzeli, faydalıyı gördüğü zaman zaten seninle birdir.

Ötesi... Ötesi sadece kupkuru birenciliktir.

İNSANLIKTA ÖLÇÜ

İnsan odur ki; inancında sabit, kararında kılıç gibi keskin, sözünde mert, yüreğinde muhabbet, düşüncesinde açıklık, kafasında uyanıklık, gözünde takdir dolu olsun.

İnsan odur ki; kişisel ve toplumsal, maddi ve manevi değerler nelerdir bilsin, tanınsın. Birini diğerine karıştırmasın. Her gerekliyi yerinde yapsın.

İnsan odur ki; sevgiyle dolsun, içten içe coşsun, tüm engelleri aşsın.

İnsan odur ki; ilmine, dinine, imanına, sevgisine, saygısına, vatanına, milletine değer versin.

İnsan odur ki; gerçeği, iyiyi, doğruyu, güzeli, yakışanı, faydalı olanı kabul etsin.

İnsan odur ki; haysiyetine, şerefine, namusuna, iffetine, inancına, güvencine toz olsun kondurmasın.

İnsan odur ki; bir görüş, bir düşünüş, bir yargı, bir fikir, bir inanış sahibi olsun.

İnsan odur ki; yanlışları doğrulasın, tembelleri çalışmaya sevk etsin, sıkıntılarını huzura dönüştürsün.

İnsan odur ki; kendini sevdirdin, saydırsın, anlayış gösterebilirsin, maddi ve manevi yardımlarda bulunsun.

İnsan odur ki; fiziksel, duyumsal ve ruhsal yapılarını işletip çalıştırsın. Bu yapılarını sıhhate kavuşturursun.

İnsan odur ki; huzura, güzelliğe, inceliğe, sadeliğe, içtenliğe, yüceliğe koşsun.

İnsan odur ki; aşklı, şevkli, itimatlı, değerli yaşasın. Ne kimseden incinsin, ne kimseyi incitsin.

İnsan odur ki; zorluk, güçlük, yenilgi, üzüntü, huzursuzluk diye bir şey tanımasın. Bütün bunları yensin.

İnsan olduk ki; kendi yönümüzü kendimiz tayin edelim. Değerliyi değersizden, sevimliyi sevimsizden, huzuru bunalımdan fark edelim. Yaratılışımıza uygun olanı seçip alalım.

İnsan olduk ki; kimiz, neyiz, bilelim bilinelim.

İnsan olduk ki; vicdan özgürlüğüne ulaşım, hür ve gür olarak daima boynumuz dik, alnımız açık, yüzümüz ak yaşayalım.

GERÇEK MANEVİYAT

Maneviyat; içten hükümlü olmayı, hiç bir etki ve dış tesir altında kalmadan, vicdan emirlerine göre, özgürce yaşamayı temin eden iç dünya kuvvetidir.

Maneviyat kesin karar, müspet inanç ve gerçek sevgi gibi iç dünya besinlerinden alınır.

Gerçek manevi güç imandan, iman da takdirden doğar. Bugün ise, maneviyat tamamen yanlış anlaşılıyor. Maneviyat denilince akla; önce ölmüslük, kaygısızlık, tembellik, iddiasızlık, acizlik, ve miskinlik geliyor.

Maneviyatı hiç bilmeyenler ve ezberinde olanlar maneviyat dahisiyim diye ortaya çıkarak; insanları hayale, zanna ve meçhule yöneltmişler. Zihinleri açacak yerde daha çok köreltip kapatmışlar. Hür düşüncüyü öldürerek, zihin hassasi-

yetini yok etmiş, tefekkür kapısını kapatarak gerçeklerin üstünü örtmüşlerdir.

Bugün malesef maneviyatı afyonkeşliğe benzetiyorlar. Halbuki, gerçek maneviyat; insanları uyanık, atik, buluşçu, gece gündüz çalışan, enerji küpü, dirençli bir zeka sahibi yapar. Tüm aldanmalardan kurtarır.

Gerçek maneviyat; insanları, aktif enerjik, güçlü, hükümlü, azimli, kararlı, iddialı, mücadeleci, yılmayan, karşısına çıkan her engeli aşmak için hayatın her türlü şartlarıyla mücadele eden ve bunlardan zevk duyacak hale getirir.

Gerçek maneviyat, insanları geniş görüşlü, ferah yürekli, esirgeyici, bağışlayıcı, kalbi sevgi dolu hale getirir.

Gerçek maneviyat, düşüncelerin vicdana göre biçimlenmesi, fikirlerin insan yaratılışının gerçek kanunlarına göre tas-

hihi, inançların bu yönde müspetleşmesi ve kesinleşmesi çalışmasıdır.

Gerçek maneviyatçı; inanırlığını, güvenirliliğini, şahsiyetini, haysiyetini, namusunu ve saygınlığını büyük bir önem ve ciddiyetle her an koruyan ve vicdan özgürlüğünü her şeyin üstünde tutarak yaşayan insandır.

Uyanık olalım. Elimize gerçek ölçüleri alalım.

Aldanmayalım...

ÖRGÜNÖZÜ KABUL EDEN

İnsan iç dünyasına ciddiyetle eğilmesinden,

Kişilik bilgisini öğrenmeye koşup, kişiliğini yüceltmek hırsına düşmesinden,

Öğrendiği kişilik gereklerini, kendi hayatında uygulamak çabasından,

Eksiklerini samimiyetle kabul edip, tamamlamaya koşmasından,

Şikayet ettiği, beğenmediği olumları, kendisinin yapmamasından,

Beğenimli konuşmasından ve gayret verici olmasından belli olur.

DİNİN KAYNAĞI VE DİNDARLIKTA ÖLÇÜ

Hayat; gerçek iman saadetine ulaşmak, o saadeti korumak, ona çağırarak ve ona imrendirmek yolunda, faziletlerin, ve meziyetlerin meydan muharebesidir.

Faziletlerde ve meziyetlerde muhabbet ciddiyeti tam olmayan, bu muharebede yenilir ve savaşı kaybeder.

Böyle bir ciddiyet ve ihlas ile yaşamayan, meziyetler yarışında geri kalır da harbi kaybederse, kaybeden ihlassız olduğu için kaybetmiştir.

Zafer; Yüce Allah'ın içten vicdan yoluyla, dıştan kelamı kadiminde kelimeyi kerimleri ile en ince teferruatına kadar bildirdikleri emri ilahiye samimiyet ve ciddiyetle uygulu yaşamakla kazanılır.

Yüce Allah'ın ilahi duyurularından biri, insanın iç dünyasından vicdan yoluyla-

dır. Onu herkes duyamaz. Öbür türlü yüce duyuru da Muhammed (A.S) ahir zaman peygamberinin yüce ağzıyladır.

Vicdan emirlerini duyamayanların, kelamı kadim kitabının kanunlarına uygulu yaşamaları şarttır. Bu uyguda yaşamak hakiki insanca yaşamaktır ve gerçek dindarlıktır.

Saadetle yaşamak isteyen insanlar, ancak tam olarak dinin gereklerine uygun yaşamakla mesut olurlar ve gerçek saadetlerine ererler.

Din; insanları yaratılışlarınca yaşatan ilahi kanunlar bütünüdür.

Din; insanca yaşayışın kalpten düzenidir. Sahtesine aldanılmasın.

Örgünöz Fikrine Göre Gerçek Dindar İnsan;

1. Dininin bütün icaplarını ve zahiri gereklerini eksiksiz yapar.

2. Ayırımçı olmaz, birleştirici ve barışçı olur.

3. Dilediği ahlak ve fazileti başkalarından beklemez, kendisi ahlak ve fazilet küpü olur.

4. Her yerde iyilik ve ciddiyet önderi olur.

5. Tenkit etmez, takdir eder. Beğenimsizlik yapmaz, kusur ve eksik aramaz, gördüğü eksiklikleri kendinde düzeltir.

6. İşittiğine inanmaz, gerçekten tespit eder, müspete inanır.

7. Düşmanlarının bile arkasından kötülüğünü konuşurmaz, dinlemez, konuşmaz, ima etmez. Kime ne söyleyecekse açık söyler.

8. Aldanmaz, aldatmaz. Aldatıcıya ve yalan havadislere yüz vermez.

9. Yalan söylemez. Verdiği sözü hayatı pahasına da olsa yerine getirir. Sözünden asla dönmez.

10. Hiç bir surette riyaya kaymaz.

11. Dosdoğru olup, herkesin mutlaka emniyetini kazanır. Güven sarsıcı en ufak bir davranışı olamaz.

12. Her yönüyle merttir, adildir.

13. Emanet üzerine tir tir titrer. Hakkı sahibine teslim eder.

14. Samimiyetin tiryakisidir.

15. Edep ve haya onun baştacıdır.

Dindar insanın her hali ve ahlakı, yaşayış düzeni iç açıcı, gerçekten onur kaynağı olur. Gerçek dindar, her yönden, her yerde saygıdeğerdır.

Bu haller gerçek bir inancın dinidir. Gerçek inancı olmayan dindarlar temsil ettikleri dinin sahibi değildirler. Görünüşe aldanmayalım.

İMANDA ÖLÇÜ ve GERÇEK MÜMİN

İman; bütün ilahi kıymetleri incelikleriyle düşünmek, duymak, kıymetlerin değerini tesbit edip o değerleri kesin bir karara bağlamaktır.

İşte böyle tüm kalbi dolduran kesin kararın insana verdiği etkinin adına iman denilir.

İnsanı iman yaşatır. Hareketleri iman yaptırır. Müspet ve sağlam iman sahibi kendisini yüce Allah'ın (C.C.) neşir sebebi olarak kabul eder. Ayrıca kendisini hesaba katmaz. Bunu ben yaptım diyemez. Çünkü gerçek iman sahibi bilir ki herşey Allah'a (C.C.) aittir. Ayrıca insanın kendisine ait hiçbir şeyi yoktur, olamaz da...

Mümin demek; Allah (C.C.) ve Resulü Muhammed Aleyhisselama gerçekten iman etmiş insan demektir.

Allah'a (C.C.) inanmış bir kul gerçekten mümin ise, bütün hattı hareketi aynı ahir zaman peygamberi Muhammed Aleyhisselam'ın hareketleri ve ahlakı gibi temiz ve insanlık yararına olur.

Mümin; gizli, açık her yerde aynı adap ve aynı terbiyede olur.

Mümin; her insana gereken muameleyi aynı ciddiyetle yapar.

Mümin; üzerine aldığı her işi canı gönülden ihlas ile yerine getirir. Yaptığı işle ilgili kimseler içten ve kalpten hoşnut ve razı olurlar.

Mümin; hiç kimseye karşı adalet ve ih-sandan ayrılmaz.

Mümin; elinden, dilinden, ahlak ve faziletinden her türlü hareketinden emin olunandır.

Mümin; bildiğini en gizli yerde tatbik edendir.

Mümin; huzur kaynağı demektir.

Mümin; ne kimseden incinir, ne kimseyi incitir. Müminler birbirleriyle bir vücut gibi olurlar. Çünkü aynı şeye inananlar aynı şeyin adına yaşarlar...

ÖNEMLİ PRATİK ÖLÇÜLER

“Beğenimli ve takdirli düşünce, sahibini zevk içinde yaşatır.”

“İyi insan; beğenimli konuşmasından belli olur.”

Barışçı düşünme ve konuşmanızı sağlamak için aşağıdaki hususlara dikkat ediniz.

1. Kendinizden veya bir başkasından naklen yıkıcı ve kötümser söz söylemeyin.

2. Tespit ettiğiniz hatayı bertaraf edin, kimseye söylemeyin.

3. Haysiyet ve itibar kırıcı konuşma yapmayın.

4. Söz ve davranışlarınızla küçümser olmayın.

5. İbret için dahi olsa kötü örnek vermeyin.

6. Ana, baba, çocuklar ve yakınlarını-

zı yerecek sözler etmeyin.

7. Konuşma ve davranışlarınızda daima barışçı, övücü, onore edici, beğenir, sever ve takdir eder olun.

BAŞARININ YOLU

Onlarda bizim gibi bir insandı. Onlar da bizim gibi sıfırdan başlamışlardır.

Onları maddi ve manevi zenginleştiren, geliştirip, olgunlaştırıp büyüten Allah (C.C.) ne ile büyüttü?

Kati bir düşünce, sağlam ve kesin bir inanç ile büyüttü. Bu da, o büyüyen insanlarda değer yargısının işlemeyle oldu.

Allah'ı Zülcelalin bize de onlar gibi akıl, fikir, irade ve sağlık verdiğini görüyoruz.

O halde kendimize dönelim. Kendi sağlığımızın, kendi aklımızın, kendi fikrimi-

zin değerini iyice bir takdir edelim, görelim, görebilelim...

Biz de onlar gibi Yüce Allah'ın yetkili sahip kullarıyız diyelim.

Bilelim ki; tek düşünce sahibi kim olursa olsun mutlak başarıya ulaşıır.

Tekleşmiş düşünceye ve kesin karara Yüce Allah'ın yardımı mutlaktır.

Özetle; her alanda insan için başarı, düşüncelerin tekleşip, tek bir konu üzerinde toplanmasıyla olur.

Bu gerçek yaşıyış kanununu bir an olsun unutmayalım. İnsanlık Şerefine ulaşımaya kesin olarak karar veren ve bu kararını ciddiyle uygulayan, mutlaka Şerefine ulaşıır ve mesut olarak yaşıır.

SONUÇ

İnsan amaçtır. Oluşta en yüce varlık olan insanın özgürce yaşaması için, kendi hayatına kendisi yön vermeli ve kendi hayatını kendisi düzene koymalıdır.

Bunu gerçekleştirecek güç kendi özünde mevcuttur. Dünyada insan için imkansızlık yoktur. En büyük imkan da akıldır. Bu gerçeği kabul etmek hayatımızın ve insan olarak yaratılışımızın şartıdır.

Oluşta yüce olan her insan, kendi yeteneğine, kendi gücüne inanmalı, kendisinin şerefli sahip olduğunu kabul edip bu iddiasını gerçekleştirmeye koşarak, kendi hayatına kendisi yön vermelidir.

İnsan kendi özündeki bu yeteneği ve gücü kişilik eğitimi ile açığa çıkaracaktır.

Bunun için vasıta, insanın öz yapısını çok iyi açıklayıcı, insan yaratılışına uygun Örgünöz fikridir.

Hayatını gerçekten samiyetle düzene koymak isteyen insan, eğitici fikrin tavsiyelerine ciddiyetle eğilmelidir.

En ufak bir önemsemeyiş ve ciddiyetsizlik, eğitimi amacından uzaklaştırır.

Kendi güçlerini açığa çıkarmak isteyenler, Örgünöz fikrinin prensiplerini uygulamaktan ve kendi yapacaklarından başka meçhulden bir şeyler bekliyorlarsa daha eğitimin hayalindedirler. Uyanıp kendilerine gelmeleri ve hemen yeniden eğitime girmeleri şarttır.

Fikri bilmiş olmaları bilinç değildir. Eğitimsiz fikir tek başına bir sonuç vermez. İnsanlar çok güzel izahatlar yapsalar, biliyor görünseler de, fikrin ilkelerini uygulamayı ciddi tutmuyorlarsa daha uyanmamışlardır.

Kişiliğini şahsiyetlendirmek ve güçlendirmek yolunda eğitimi ciddiye almayanlar, bir tutup, bir bırakanlar sayıklıyor demektir.

Özetle; insan, eğitici fikrin tavsiyelerini günlük yaşantısında, iş ve mesleğinde, evinde, toplumunda ciddiyetle ve önemle uygularsa, kısa bir sürede kişiliğini şahsiyetlendirir ve bu yolla her istediğini yapacak, her istemediğini de yapmayacak güce ulaşarak, şahane, şerefli sahip insan olarak, özgürce yaşar.

